

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINQ cts.

DUES MÀXIMES

El nostre poble té màximes que son per nòltros com l'evangeli. No més que aqueix evangeli, popular, de vegades nos fa pensar i meditar fins a tenir mal de cap, perque té *contradiccions*.

(Una contradicció — deixau-me treure la filassa filosòfica — vol dir, *dir quantre*, això es, coses que se destrueixen mutualment)

Idò, aqueixa ciència, com vos deia, en té arreu de contradiccions. I com què es la que en aquests treballs nos dirigeix, estàn, de vegades, com un criat a qui el senyor li manàs dues feines contraris, per exemple: apagar el foc i encendre-lo al mateix temps.

Una de les dues màximes que avui mos mouen, es la que diu: *Qui l'estima te farà plorar!* Màxima que deu esser vera de tot, per que jo recort que essent atlot, més d'una vegada me feren plorar els meus pares i els meus mestres. (Altres plors no les compt, perque dupt que tenguessin intenció de fer-me cap bé.)

L'altra es que *s'ha de instruir agradant*. Lo qual en el nostre entendre vol dir ni menys ni pus que l'ensenyança d'una cosa no ha d'esser molesta ni cansada.

¿Veis ara la *Contradicció*? Veis com hi ha en aqueix moment en mi dues coses qui se peguen bufetades? Veis com avui no sé per quin caire ho he de prendre? Veis com som igual que el criat a qui li manen dues coses qui s'enpenyen mutualment?

Perque a L'IGNORANCIA jo l'estim. Crec que cap lector no ho dubtarà, si ha reparat que no deix cap setmana sense dir-hi la meua. Però això de *instruir agradant*, ja no ho sé fer tan bé. *Sèrio i alegre, reposat i falaguer*, no son també contradiccions?

Jo, com que L'IGNORANCIA ha d'esser alegre com unes campanilles i falaguera com una cabtideta, me pareix que no hi haurà més remei que suprimir aqueix *resar* meu de cada setmana.

Ademés, ara els camps ja demanen esser entrecavats, i no es temps de llaurar.

No més que... no veig res sembrat

darrera jo. He perdut el temps fent com qui sembrava. Perdonau-m'ho! (1)

EL SEMBRADOR.

(1) Amic Sembrador: Avui estau molt pessimista. Si vos no veis res sembrat darrera vos, serà perque la vostra vista està entelada; perque lo que es nòltros, veim uns bons sementers i de bona sembradura. No sols no heu perdut el temps, sino que heu feta més via de lo que pensau. Ala; coratge i endevant. No vos poseu p'el cap d'abandonar-nos, que nòltros no vos deixarem fugir.

LA REDACCIÓ.

Volandes

Meditació de primavera

Dins la gelor de l'hivern s'hi es congriada febior de primavera qui comença circular per la natura efredorida com un filet de calentor per dins les mans balbes.

Els vegetables brotonen i floreixen amb magnificències salomòniques. *L'arbre d'amor* esclata en inmens esplet de besades fetes flor. I el meu jardí, mon petit jardí, està tot embaumat d'odor de lil·liacis, flaire torbant de primavera, qui produeix enervaments d'adolescència.

De fet, la primavera es un renovellament de l'edat dels anhels imprecisos, un rebull de la sanc — madura i tot —, una nova fermentació de desitjos coneguts, i de misteris vells, i d'ansies novelles.

A un racés plau assoleiar-s'hi. La pensa divaga fogicera, els muscles s'embriagen de sol, la vista enlluernada segueix d'eima el vol pererós d'insectes propers qui semblen gavines llunyanes.

I sentiü endomiscar-se el cor dins una serenor de pler, de la que s'en desxondirà tal volta tot agitat amb ansies d'amor, o vessant de generositat, o — qui sab! — prè de follia.

Pobre cor humà! Palpita d'anhels infinits, té capacitat d'amar belleses eternes; i s'entretén en coses finides, de gracia d'engàn i de pulcritut vana. I quant sobtadament el fer la punyida del dolor, romàn tot astorat i pres d'esglai. Però, deixau-lo fer: prest se redrecerà, i hi tornarà com un foll inespert.

Deu meu! Per que'ns haveu fets així?

I una veu diu:

La bondat i la bellesa creades, son

semblança i reverberació de la summa Bellesa i Bondat.

I una altra veu respòn:
L'enteniment i el franc voler son patrimoni de l'humanitat.

T. B.

AMORI

Sempre sola, mig plorosa,
broida an el mocador blanc,
una lletra ben airosa,
amb fil vermell com de sang.

Quina frista malalía
vos ha robat la color?...
Vostra fresca galania
s'ès marcida, i ès magror!

Des que'l Rei cridà a la Guerra
els fills braus d'aquesta terra
i el vostro Amor va partir...

el cor vos diu cada dia
amb amarga profecia,
que no tornarà venir!

Vendrán plenes d'alegria
les fresques vetles d'estiu;
dins la vostra melangia
res s'alegra, ni reviu!

I aquella font perfumada
que sabia vostro amor
d'enyorar-vos s'ès secada,...
ja no fa dolça remor...

Màrtir d'amor primerença,
semblau la Verge Agostenca
dins el llit del alt capsal.

Qui us ha dit, Aina-Maria,
que vostro amor se moria
mal ferit a un horpital?

Somrient vos sou dormida
tota blanca, angelical;
al trencar la vostra vida
la Mort ja no us ha fet mal.

El blat de la sementera
dins la caixa us ha besat,
oh gentil espigolera,
fulgurant d'eternidat!

Va tornar de Moreria
un soldat qui relluía
el seu pit condecorat;

en la tomba remoguda
tot plorant l'amor volguda,
banyà'l mocador broidat.

B. OLIVER ORELL.

De Binisatem a 17 de març de 1919.

VORA EL BRASER DE CA'N GIL

Mestre Bernat que no veu L'IGNORANCIA passada que diu «Fuga de Consonants»?

—Si que ho vaig veure.

—I que trobau, que està ben dit això de Fuga?

—Jo, Vicens, som més ignorant que'ls qui escriuen L'IGNORANCIA; però me pareix que es més mallorquí escriure Fuita que Fuga.—Fuga fa olor de foraster.

—Idò ja los diré que posin Fuita, perquè mestre Bernat ho ha dit.

Aquesta Cooperativa Cívica Popular que s'es oberta en el carrer dels Llums, que farà mestre Bernat?

—Homo; jo crec que ha d'anar bé, perquè tot respira saba ben mallorquina.—En primer lloc, els iniciadors són tots mallorquins; s'arròs que venen, es sembrat, cullit i esportat de la nostra Albufera; es paquet i bosses de paper diuen. «Despatx carrer des Llums».-19.

—Ciutat de Mallorca—Vols res més mallorquí? I si demunt tot això hi afegeixes, que s'arròs es de primera i més barato que a ses altres botigues; figuret si ha d'anar bé.

—Jo demà hi enviaré se dona a comprar-ne, i ja vos diré com pinta la cosa.

—Com pinta? com se menja, diràs fu!

—Diu un periòdic foraster que seria convenient preguntassem an En Rodríguez, ministre d'Abastos lo sigüent:

Contestem per favor

aquesta pregunta senzillà.

No hi ha més acaparador

que'l descuberta Sevilla?

—Mestre Bernat, ell això es una glosa.

—Si Vicens; ho he glosat jo ara, perquè fos més mengivol pels acaparadors mallorquins.

—A un altre periòdic de Madrid lletgim: «No puede negarse que cada dia camina con mejor pié el Conde de Romanones.»

—Bon remil carretons de...! Mirau que un homo tan coix com en Romanones, haver de dir que camina amb bon peu.

—Es una bona bafa això, Vicens.

—Ara venen: i cridaven uns atlots l'altre dia a plassa i... en vols de sustos i corregudes. Totes les plasseres se posaren a jugà a maga corretja—Raves, cols, pestonaques... tot s'amagava.

—No veus que tengueren por que no fos com s'altre vegada que saquetjaren tots els trasts. Ara heurem de dir. «Plassera saquetjada no pot anar mudada.»

UN CONRADOR.

CONCURS BIOGRÀFIC

Totes les composicions senyalades al cartell que ha publicat el Centre Regionalista, els Srs. mestres y pares, les trobaran a *Flors de Mallorca*, antologia de poetes mallorquins que es ven a les llibrerías escolars.

EL BON SOL

Tot solet, pel caminal,
i anava eercant calor
a l'arracès del casal,
qui'm guardà essent infantó.

El sol hi quèia dolçament,
aquell mig dia, de pau.
El cel era clar i blau.
El cap vert viu el torrent
mig clucs els ulls, me deixava
desfer el cor com si fos,
un alt arbre qui s'alçava
negre, al mig dels bells colors.

Ni una nit se sentia,
que no fos arpegi dolç
de la meteixa harmonia.
Fins un trebolí de pols,
qui s'alça aillà en el camí,
era tan blanca i tan fina
que sembla flor de farina
qui revola pel molí.
I el cor retut i cançat
dels embats del món dormia...
El bon solet aclaria
la negror del temps passat.

lvon.

SOMNI

D'els pobres tots, que era el pobre
més pobre, vaig somniar;
I auant de porta en porta
una limosna a cercar,
en lloc de consol, desprecis
trobava a cada porta;
I'm considerava l'homo
d'aquest món més desdixat.
Però al topar-me amb un altre
que a més de parèixer tant
pobre i trist com jo, era cego,
encara'm vaig conortar.

De tots els reis, que'l rei era
més duxós, vaig somniar,
vivint en unig de riqueses,
justicia i en dolça pau.
Contents, lleals i sumisos
m'adoraven mos vasalls.
Gràcia de que careixien
els demés reines restants.
Però al recordar que jo era
sol en la terra tan gran
me considerava l'homo
d'aquest món més desdixat.

Així aquest somni ilusori
me fe veure el desengany
de la vida, des de l'homo
més baix del món al més alt.

MIQUEL CARBONELL.

VESITES

Si qualche cosa hi ha an el món que me rebenti, es això de fer vesites; ben entès, que me referesc no anar a veure amics o famílies de confiança, sino a les vertaderes vesites, an aquelles que un hi va unicament per a Nadal i els dies que fan festa.

El disabte de St. Josep ja vaig tenir un careo amb la meva dona, perquè jo procurava escusar-me d'aquest treball de vesiteig, però ella se va posar de tal manera, me mirà amb un aire de tal superioritat, que no vaig tenir altre remei que torcer-hi el coll, posar-me el s'en demà el vestit negre de les grans solemnitats; i devers mig dia li vaig dir:

—Vaja, jó ja estic enllestít; que mos me anam?

—Que has tornat loco?—me respongué, aquestes no son hores de vesites.

—Que vol dir? Jo creia que ses vesites de compliment eren de dotze a dues.

—Això era antes; ara la gent distingida hi va al cap-vespre.

Empeguet de la meva falta de distinció, vaig resignar-me a passar el calvari un poc més tart i panxa plena.

Al cap vespre, tots dos ben endiumenjats sortirem de ca-nostra i començarem la tasca.

—Tilin, tilin! Que hi es sa senyora?

—Si, *pàsiquen*,—mos diu una criada fent-mos entrar dins la sala bona de ca D.ª Maria, una senyora viuda de un funcionari públic, més ordinari que el menjar-blanc, i que té dues filles casadores na *Pepita* i na *Mercedes*.

—Bonès fardes tenguen! que tal? com elze va? Seguin seguin! No; vosté aquí *Perico*, an es meu costat, no crec que per això se posi gelosa sa seva senyora;—digué D.ª Maria volguent fer de fina i gràciosa.

Encara no havíem tengut temps de contestar, quant entraren fent estabzeig na *Pepita* i na *Mercedes*, les que després de besar la meva dona i donar-me una estreta de mans, se asseguren i començaren a rellar pels colzos. La conversa va ésser tan interessant, que jo havía de fer esforços per no beçar: parlaren d'aquest temps tan raro que fa (etern tema de conversa quant un no sab que dir), de si les criades de cada dia eren més cares i dolentes, marmularem una mica, i cumplit aixís el deure social, mos despedirem pronunciant un *felices* dirigit a na *Pepita* que aquell dia venia a ésser una especia de veina de la festa.

Quant sortirem de ca D.ª Maria, vaig haver d'aguantar un arrambatje de la meva dona, qui tota indignada me va fer càrrecs perquè no sabia portar-me bé en societat i sempre la posava en ridícul.

—Crec que no he fet cap inconveniència—vaig replicar.

—I trobes tú que es decent,—me respongué,—estar tot el temps de sa vesita mat com un convidat de pedra?. Veam si ara a

ca D. Pep feràs lo mateix, perquè darrera noltros diguen que ets un incivilisat.

—Però filleta, si jo no servesc per aquestes coses.

—Idò apren-ne que encara t'ho paga.

A ca D. Pep trobarem la sala plena de gent; començaren les presentacions i me vaig cansar d'estirènyer mans i de repetir allò de «el gust es meu» fins que vaig quedar col·locat entre una senyora grassa i un senyor vestit de negre qui feia cara de tenir males puces.

Aquí també parlarem del temps (per variar); però passarem una estona molt divertida sentint cantar a un barítono improvisat la ramança de «La Canción del Ovidio». Tots l'aplaudírem a rompre, i jo li vaig donar l'enhorabona diguent-li que tenia uns baixos molt garrits, de lo que ell en va quedar molt satisfet i jo també, perquè de aquest modo vaig donar a entendre que jo era entès en això (encara que no hi entenc gòta).

La senyora vella del meu costat me va moure conversa en fora-ter, i aquí vaig suar finta per contestar-li, perquè, entre noltros vos diré, que la llengua d'en Cervantes, té encara molts de secrets per mi, en una paraula no hi estic anostrat an això de parlar en castellà, i supès que vaig dir uns quants dois a jutjar per les ullades de la meua dona, que ella si que hi té patriguesa i en pretén de cames primes amb això.

Vaig acabar la conversa així com vaig poder, i a la fi mos despedírem.

Seguiren altres vesites, totes d'aqueix patrons.

I ara dic jo: I no seria possible deixar anar de una vegada aquestes tonteries de vesites de compliment, on tant molestats resulten els qui les fan com els qui les reben? Volen, ignorants amics, que fasem vaga (huelga) d'això? Per la meua part faig ú.

PEP DE NA SANTEMA

Etcisos

An En Pere-Pep de na Santema

Bon amic: Per Binicarbò succeeixen coses molt grosses. Sembla que totes les bruixes s'hi son girades, i un està qui tremo'a tement d'un moment a l'altre quedar etcisat sense sabre com. I no hi valen precaucions de cap casta, ni mirar bé lo que un homo menja o beu, perquè les coses han adelantat molt, i si una persona vos vol mal, no té més que donar el mal bocí a un cuaisevol, homo o animal. Aquest queda més fresc que una camarrotja, i vos en teniu els mals-de-caps i ja no vos ho treis fossint.

Jo tenc una veinada que diuen si'n dona de mal bocí; i vos assegure que bé n'hi fas d'entorns per tenir-la contenta; però no me val. L'altra dia tornava de pasturar una cabra encaminada que tenc—i que es la nineta dels ulls de la meua sogra—quant just davant ca madò Coscoia, qui es la bruixa, pegà fua, s'en entra dins la casa i s'empassolà casi una

col espigada que hi havia. No vos puc contar tot el trastorn i escàndol que hi va haver. Jo vaig romandre de pedra; la madona feta un Llucifer amolla per sa boca tots els sants del Cel i va posar en dubte qui era mon pare. Però no acaba aquí: se gira a la cabreta qui estava com astorada, i amb sos ulls qui treien foc, li remugà i o sé quines flastomies, i encara me digué que doràs gracies a Déu que no deia res a ningú de noltros.

Sortírem amb pell de gallina; i que me'n direu? Ell al vespre la cabra va perdre el viatge; i si no estira els potons fou perquè una bona dona mos va deixar el seu devantal i mos digué que havíem de fer.

Vàrem encendre tres candeles font-les degotar dins un ribell amb aigua, posarem el devantal demunt la cabra i agenollat resarem l'oració tres vegades tirant un grum de sal cada vegada dins l'aigua; n'hi donarem set cullerades amb una cullera nova... i haguésseu vist aquell animal! paréixia esperitat! Casi no'l podíem aguantar.

—Ara va bé—deia aquella doneta—Ara s'aigo li con sa flastomia. Veis-es fum que li surt?

Si tenc a dir la veritat, jo no'l vaig veure; però hi ha que dir que som curt de vista, i amb sa poca claror... La meua sogra hi vel·là tota la nit, i l'endana ja va estar calmada; però crec que la nostra cabra no serà dona pus mai.

Amic meu lo que n'ha succeït no's res per lo que li ha pel poble: El Sen Rebec té sa dona que pert les carns a les totes, Na Fineta, una allotona de tretze anys, està a les tres pedretes, en Callu té ses bistis totes tocades, i l'amo en Jeroni l'altre dia trobà davant sa porta, un confit amb un dimoni piniat, nadant dins una bassa d'oli.

Ja vos ho contaré per pedres mentides; al entre tant vos qui coneixeu tanta de gent, me podrien fer un bon favor. Me diuen que per la creu Vermella hi ha una dona qui té sa mà trencada per desfer etcisos. Veam si vos n'alterau, i aniriem a parlar amb ella; perquè, creis-me! si no hi posam remei, tenc por que'l dia menos pensat, me comencin les acubors, i creis que no hi desitja gens el vostre amic.

XERAFI D'ES-VALL.

A «Rosa de tot l'Any»

La teva franca escamesa mereix contestació curteta i, serà millò.

Ets la «Rosa» tot bellésa, amb perfums i gentilesa, i jo flor de l'antigò

que ha florit d'aquell brancò dels bons temps de juvenesa.

L'envia un cor tot tendresa, lliga-la si l'has abmesa, amb el llaç de germanò.

UNA SEUVATGINA.

Esquits i espíres

Els diaris son més bons de llegir, fa uns quants dies: I més curts.

Com que van mig blancs!

Per mi, heu fan aposta. Així han de fer manco feina.

Un llogaret de Ciutat ha fet un homenatge an el seu mestre, homo antic, en el noble sentit de la paraula, digne d'esser un ignorant.

El mestre honra el poble. El poble honra el mestre. Els noms d'un i altre son dignes de quedar a les nostres columnes.

El poble es Son Sardina.

El mestre se diu D. Pere Jusep Ordines, Enhorabona a tots dos.

Els qui viuen a poble forà estan d'enhorabona. A Ciutat, els habitants solen viure a pisos. I ara els carters no hi han de pujar.

De manera que tot lo dia estarem esperant que passi el carter per devallar escapats a recullir la correspondència.

Des d'avui en davant, hi haurà una nota alegre més que les que hi havia. Les fadrinetes qui tot lo matí estan an el balcó esperant que'l carter les cridi per donar-los les cartes dels enamorats.

I una altra. Les bocines dels carters cridant la gent.

Ja en veurem de coses!

Aviat hi tornarà haver or per tot arreu.

Diuen que el govern pagarà els seus empleats, des de el més qui vé amb aqueix vil metal.

I com que els empleats el gastaran, tot hom en tendrà.

«Ell que fos ver! Al manco mos creuriem renovellats en qualque cosa.

A Barcelona no surten diaris; i si'n surten no arriben aquests dies.

Com es de suposar, els nostros son més cercats i llegits.

L'altra dia n'agafaren un i no més va tenir una fulla.

—Això més! vàrem pensar. La vaga ja deu esser aquí. O les màquines estan rompudes. O no hi ha paper. O no hi ha haguda electricitat... O...

Però no va esser això.

El meteix diari ho deia:

Deia: «Com que no arriba premsa de Barcelona, no més publicam una fulla».

Quedarem espantats.

Al menos que la premsa fos amb engranatges i hagués de servir per primer els cervells dels periodistes.

Que vos sembla?

Sembla que'ls pobres desgraciats qui estan en presó no s'aconortaven amb el menjar que les donaven, i los ho han millorat.

N'estam contents.

I no es que pensem que mos hi duguen mai.

En no esser que arribassen a donar liit amb somnier, bistecs, molls an el forn, i demés arreus convenients.

Parque així, llavors seria una solució dels queviures.

I qui sab! qui sab! si mos hi fariem ten-car!

Tendriem més lleguda per dedicar-mos a L'IGNORANCIA.

Es vergonyós lo que passa en la *tranqui-cia postal*. A Madrid casi ningú deu em-pleiar segells de correu. En una setmana hem rebuda tres cartes franquetjades amb el segell del Congrés de diputats. Circulars de periòdics, anuncis comercials; de-rerament es venguda una circular amb un follet, de propaganda i una carta con-vit del secretari del Congrés de matges que han de fer a Madrid per el mes d'abril. Hi deu haver cinc mil congressistes, ara tres comptes quants de grapat de pessetes es defrauden a l'Estat. Aquests doblers bastar-ien per millorar el sou els carterers ara que estan en vaga demanant augment.

La primavera ja es aquí.

Benvinguda!

I això que no ha duit el vestit tan garrit com solia.

Però els camps ja son ben verds.

I els cors plens de amor.

Visca la primavera! Visca!

VARIES

Festa de la Música Catalana.

—Hem rebut el cartell de vuité concurs d'aquesta festa organisaada per l'Orfeó Cata-là.

Conté 18 prèmies en diners a altres tantes composicions musicals i un a la lletra per un himne patriòtic català.

Si cap dels nostros amics té interès en llegir dit cartell el tenim a la seva disposi-ció.

Concurs Biogràfic

La Junta organisaadora del Primer Cente-nari de l'Ilm. Dr. D. Bernat Nadal, Bisbe que va esser de Mallorca, ens ha enviat el Car-tell d'un concurs biogràfic que s'ha de fer.

Conté tres premis: 300 ptes. a la millor biografia del Dr. Nadal.—150 ptes. al tre-ball «El bisbe Nadal i l'ensenyança i edu-cació cristianes»—100 ptes. a la «Sintesis biogràfica de millor gust, per l'us de la jo-ventut escolar.»

Els treballs han d'estar escrits en mallor-quí i remesos al Secretari de la Junta or-ganisaadora D. Bartomeu Barceló, Avengu-da del Comte de Sallent, 6, Palma, fins dia 31 del vinent Maig.

Els Retirs Obrers

Aprovat per Real Decret el projecte de re-tirs obrers i confiada a la Caixa de Pen-

sions per la Vellesa i d'Estalvis d'aquest asegur social a Catalunya i Balears, la dita Caixa està procedint amb gran atctividat a la preparació d'aquest nou servici de pre-visió, sens perjudici d'una més ampla orga-nisació futura, ja se troba en disposició de facilitar al patróns les operacions d'ase-gurs per la vellesa que el regim aprovat els obliga a realisar en favor dels seus obrers, essent ja moltes les operacions d'a-questa classe fetes fins avui.

Amb motiu del nou règim social d'ase-gurs s'han enviat entre la Caixa de Pen-sions i l'Institut Nacional de Previsió afec-tuosos telegrams i comunicacions confir-mant el règim de gestió conjunta i autòno-ma convengut per ditas dues entidats.

Inauguració

El Propietari del Cine Modern de Santa Catalina mos convidà a la inauguració d'a-quest, quin producte va esser en benefici de la Creu Roja.

Gracies pel convit.

Els Nostres Pobles

Esportes

No sé com però lo cert que hi ha una escola nova, que ha seguit camí de prova seguint vell camí ubert.

La dirigex el rector homo com pocs, si's pot dir, qui sab callar o ben dir segons veu l'ocasió.

Ara—qui's sab—com tengué medis per que allà, Madrid el vessin alzar el dit i li diguessin «Molt bé».

«Per lo que fas pels infansí vet-aquí una propina».

I ell content, i amb gracia fina, «gracies—digué—Endevant.»

I ara diuen que además d'ampliar les ensenyances vol comprar unes balances, metros, quilos i papers i fundar, si Deu ho vol, una sala per llegir.

I lo millor no es aquí. Serà el cantar «Deixem lo dol»

que amb tots els nins anirà a cantà a ca l'Arxiduc.

Jo també prepar el ruc, que'ls hi vull acompanyà.

Sant Llorenç

Sant Llorenç té un llogaret quant anam, fent la voltera, al poble de Son Servera.

Té camí, no molt estret.

Té vicari, i des d'avui

tendrà mestres de l'Estat.

No sabiem que era el trui i aqueixa nova es estat.

Son Sardina

No podiem acabar

la tasca d'aqueix matí

sense voler acullir

la rosa del roserar.

Son escasos els moments

que un poble's senti agrait

que l'escena m'ha entendrit

i ha entendrit tots els presents.

Un mestre que quarant'anys

un poblet ha dirigit

quants n'ha suprimits de danys!

quants de dolors ha endolçit!

Home de bé, home antic
L'IGNORANCIA té un honor
de tenir-vos per lector
i estimar-vos com amic.

L'OIDOR.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

ALICIA D. LLORET

Roma

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'una nova empresa d'obres escolars.

GEROGLIFIC

BBS n BBS

ENDEVINAIA

Vestit de pell d'animal
i a vegades despuiat
sempre dic la veritat.
¡Quants de pics estic tancat
sense haver fet gens de mal!

AMBIDEXTRE

1 2 5 Súbdit de nacionalidad estrangera.
3 2 1 Punt cardinal.

SINCATEGOREMA

POBLE DE MALLORCA—MILITAR
=Poble de Mallorca.

LOGOGRIF NUMERIC

1 2 5 4 5 6 Gran obra
1 6 3 5 6 Nom de dona
6 2 6 1 Metal
1 2 3 Llinatge
5 4 Nota musical
2 Número-romà

FUGA DE VOCALS

P.rq .r.t d. s. p.ll.ss.
.n t.mps q. s.r.s p.rq.
n. g.ny.r.s c.p d.bb.
.n.r.s d.sc lç . m.ss.

Solucions en el número passat:

A la targeta: Juan March Ordinas (a) Ver-ga.

Al sincategorema: Re-no-u

Al geroçlific: Com mes escoles mes mestres:

Al acrostic: Homer; calOmó bisMark, cO-lon, wilSón, marConi, jaumE I, juLi, Cesar, shakEspeare, aniBal, nabuconosoR, lIEo XIII, cervanteS.

CORRESPONDENCIA

Un Conrador. —Mirau que hu son de murmu-ladors vostos personatges, ell no los passa: res per alt. Pot-ser que tenguin raó ab això de fuga i fuita; però no res, ho consultaré a nostro mes-tra de cerimonies.

En Jordi de Son Carlà.

Tip. Durán.—Inca.